

פרשת וישלח תשע"ה

הרב ארי דוד קאהן
Israel Center
<http://arikahn.blogspot.com>

Rabbi Ari Kahn
Adk1010@gmail.com
<http://Rabbiarikahn.com>

1. בראשית פרק לג, ט-יא

(ט) וַיֹּאמֶר עֵשָׂו יִשְׁלֵי רַב אֲחִי יְהִי לְךָ אֲשֶׁר-לָךְ: (י) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-נָא אִם-נָא מִצְאֲתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְלִקְחַתְּ מִנְחָתִי מִיָּדַי כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פְּנֶיךָ כְּרָאת פְּנֵי אֱלֹהִים וַתְּרַצְנִי: (יא) קַח-נָא אֶת-בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לְךָ כִּי-חֲנַנִּי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלֵי-כָל וַיִּפְצַר-בּוֹ וַיִּקַּח:

2. דברים פרק כח, מה-מו

(מה) וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל-הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וַרְדְּפוּךָ וְהִשְׁגֹּוךָ עַד הַשְּׁמֹדָה כִּי-לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר צִוָּךְ: (מו) וְהָיוּ בָךְ לְאוֹת וּלְמוֹפֶת וּבְזָרְעֶךָ עַד-עוֹלָם: (מז) תַּחַת אֲשֶׁר לֹא-עֲבַדְתָּ אֶת-ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב כָּל:

3. רש"י דברים פרק כח פסוק מז

(מז) מרב כל - בעוד שהיה לך כל טוב:

4. כלי יקר בראשית פרשת וישלח פרק לג פסוק ט

(ט) ויאמר עשו יש לי רב. משמע רב אבל לא כל, ויעקב אמר כי חנני אלהים וכי יש לי כל, לפי שהרשעים אף על פי שיש להם כל כסף וזהב שבעולם מכל מקום נראה להם שעדיין הם חסרים, ויש להם רב אבל לא כל צורכם, לכך אמר עשו יש לי רב אבל לא כל כי עדיין חסרים המה, יש בידו מנה מתאוה למאתים, והצדיקים בהיפך זה כי אפילו אם יש מעט בידם הם מסתפקים בו ושמחים בחלקם, ונראה כאילו יש להם כל, ... על כן נאמר בעשו יש לי רב, וביעקב יש לי כל. והזכיר לשון חנני כי הצדיקים לעולם אינן תולין במעשיהם הטובים, וחושבים שכל הניתן להם חסד אל כל היום הוא, הנותן להם על צד החנינה, אבל הרשעים על הרוב הוא שהמה חושבים את עצמם לצדיקים וחושבים שהכל ניתן להם על צד החיוב:

5. בראשית רבה (וילנא) פרשת וישלח פרשה עה

ד מלאכים אלו שלוחי בשר ודם, רבנן אמרי מלאכים ממש, ... אל עשו אחיו, אף על פי שהוא עשו הוא אחיו, ארצה שעיר שדה אדום, הוא אדום, ותבשילו אדום, וארצו אדומה, גבוריו אדומים, לבושו אדומים, ופורע ממנו אדום בלבוש אדום, הוא אדום (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני, תבשילו אדום, הלעיטני נא מן האדום האדום הזה, ארצו אדומה, (שם /בראשית ל"ב/) ארצה שעיר שדה אדום, גבוריו אדומים, (נחום ב) אנשי חיל מתולעים וגוי ופורע ממנו אדום, (שיר /השירים/ ה) דודי צח ואדום, בלבוש אדום, (ישעיה סג) מדוע אדום ללבושך.

שמואל א פרק ט, א-ב

(א) וַיְהִי-אִישׁ מִבְּנֵי-מִין וְשֵׁמוֹ קִישׁ בֶּן-אֲבִיאל בֶּן-צֹרֹר בֶּן-בְּכוֹרֶת בֶּן-אֶפְיִח בֶּן-אִישׁ יְמִינֵי גְבוּר חֵיל: (ב) וְלוֹ-הָיָה בֶן וְשֵׁמוֹ שְׂאוּל בְּחֹר וְטוֹב וְאִין אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל טוֹב מִמֶּנּוּ מִשְׁכָּמוֹ וּמַעֲלָה גְבָה מְכַל-הָעָם:

6. שמואל א פרק יד, מט-נא

(מט) וַיְהִי בְּנֵי שְׂאוּל יוֹנְתָן וַיִּשָּׂוּי וּמְלִכִי-שֹׁעַ וְשֵׁם שְׁתֵּי בְנֹתָיו שֵׁם הַבְּכִירָה מְרֹב וְשֵׁם הַקְּטָנָה מִיכָל: (נ) וְשֵׁם אִשְׁתׁ שְׂאוּל אַחִינֹעַם בַּת-אֲחִימֶעַץ וְשֵׁם שַׂר-צְבָאוּ אֲבִינֹר בֶּן-נֹר דָּוִד שְׂאוּל: (נא) וְקִישׁ אֲבִי-שְׂאוּל וְנֹר אֲבִי-אֲבִנֹר בֶּן-אֲבִיאל: 0

7. שמואל א פרק יח, יז-כט

(יז) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל-דָּוִד הִנֵּה בְתִי הַגְּדוֹלָה מֵרַב אַתָּה אֶתְּנֶנְךָ לְאִשָּׁה אָךְ הִיְהִי־לִי לְבֶן-חַיִל וְהַלְחֵם מִלְחָמוֹת ה' וְשְׂאוּל אָמַר אֶל-תְּהִי יָדְי בּוֹ וְתִהְיֶה־בּוֹ יַד-פְּלִשְׁתִּים: ס
(יח) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-שְׂאוּל מִי אֲנֹכִי וּמִי חַיִי מִשְׁפַּחַת אָבִי בְיִשְׂרָאֵל כִּי-אֶהְיֶה חֹתֵן לְמִלָּךְ: (יט) וַיְהִי בַעַת תַּת אֶת-מֵרַב בֶּת-שְׂאוּל לְדָוִד וְהָיָא נִתְּנָה לְעֹדְרִיאֵל הַמַּחְלָתִי לְאִשָּׁה: (כ) וַתָּאָהֵב מִיכָל בֶּת-שְׂאוּל אֶת-דָּוִד וַיִּגְדּוּ לְשְׂאוּל וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינָיו: (כא) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶתְנַנְּהָ לוֹ וְתִהְיֶה־לוֹ לְמוֹלָשׁ וְתִהְיֶה־בּוֹ יַד-פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל-דָּוִד בְּשָׂתִים תִּתְּחַתֵּן בִּי הַיּוֹם: (כב) וַיֵּצֵא שְׂאוּל אֶת-עַבְדּוֹ דָּבָרוֹ אֶל-דָּוִד בִּלְטָ לְאֹמֶר הִנֵּה חֲפֹץ בְּךָ הַמֶּלֶךְ וְכָל-עַבְדָּיו אֶהְבֹּךָ וְעַתָּה הִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ: (כג) וַיְדַבְּרוּ עַבְדֵי שְׂאוּל בְּאָזְנֵי דָוִד אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר דָּוִד הַנִּקְלָה בְּעֵינֵיכֶם הִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְאֲנֹכִי אִישׁ-רָשׁ וְנִקְלָה: (כד) וַיִּגְדּוּ עַבְדֵי שְׂאוּל לוֹ לֵאמֹר כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה דָּבַר דָּוִד: פ (כה) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל כֹּה-תֹאמְרוּ לְדָוִד אִין-חֲפֹץ לְמִלָּךְ בְּמָהָר כִּי בְמֵאָה עֶרְלוֹת פְּלִשְׁתִּים לְהִנָּקֵם בְּאִיְבֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׂאוּל חָשַׁב לְהַפִּיל אֶת-דָּוִד בְּיַד-פְּלִשְׁתִּים: (כו) וַיִּגְדּוּ עַבְדָּיו לְדָוִד אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינֵי דָוִד לְהִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְלֹא מָלְאוּ הַיָּמִים: (כז) וַיִּקָּם דָּוִד וַיֵּלֶךְ הוּא וְאֲנָשָׁיו וַיָּרַ בַּפְּלִשְׁתִּים מֵאֲתִים אִישׁ וַיֵּבֵא דָוִד אֶת-עֶרְלֹתֵיהֶם וַיִּמְלְאוּם לְמִלָּךְ לְהִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וַיִּתֵּן-לוֹ שְׂאוּל אֶת-מִיכָל בִּתּוֹ לְאִשָּׁה: ס (כח) וַיֵּרָא שְׂאוּל וַיִּדַע כִּי ה' עִם-דָּוִד וּמִיכָל בֶּת-שְׂאוּל אֶהְבְּתָהּ: (כט) וַיֹּאסֹף שְׂאוּל לְרֹא מִפְּנֵי דָוִד עוֹד וַיְהִי שְׂאוּל אֹיֵב אֶת-דָּוִד כָּל-הַיָּמִים: ס

8. שמואל א פרק יט, יא-יג

(יא) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מְלָאכִים אֶל-בֵּית דָּוִד לְשַׁמְרוֹ וְלְהַמִּיתוֹ בְּבֶקֶר וַתִּגַּד לְדָוִד מִיכָל אֲשֶׁתּוֹ לֵאמֹר אִם-אֵינְךָ מְמַלֵּט אֶת-נַפְשְׁךָ הַלַּיְלָה מִחַר אַתָּה מוֹמֵת: (יב) וַתִּרְדַּ מִיכָל אֶת-דָּוִד בַּעַד הַחֲלוֹן וַיֵּלֶךְ וַיִּבְרַח וַיִּמְלֹט: (יג) וַתִּקַּח מִיכָל אֶת-הַתְּרָפִים וַתִּשֶׂם אֶל-הַמֹּטָה וְאֵת כַּבִּיר הָעֵזִים שָׂמָה מֵרָאשֵׁיתוֹ וַתִּכְסֵ בַבְּגָד: ס

9. שמואל א פרק כה, מד

(מד) וְשְׂאוּל נָתַן אֶת-מִיכָל בִּתּוֹ אֲשֶׁת דָּוִד לְפִלְטִי בֶן-לִישׁ אֲשֶׁר מִגְּלִים:

10. שמואל ב פרק ג, יב-טו

(יב) וַיִּשְׁלַח אַבְנֵר מְלָאכִים אֶל-דָּוִד תַּחְתָּיו לֵאמֹר לְמִי-אָרַץ לֵאמֹר כָּרְתָה בְּרִיתְךָ אִתִּי וְהִנֵּה יָדִי עִמָּךְ לְהִסָּב אֵלֶיךָ אֶת-כָּל-יִשְׂרָאֵל: (יג) וַיֹּאמֶר טוֹב אֲנִי אֶכְרַת אִתְּךָ בְּרִית אָךְ דָּבַר אֶחָד אֲנֹכִי שְׂאֵל מֵאֲתָךְ לֵאמֹר לֹא-תִרְאֶה אֶת-פָּנָי כִּי אִם-לְפָנָי הִבִּיאֶךָ אֶת מִיכָל בֶּת-שְׂאוּל בְּבֹאֶךָ לְרֹאוֹת אֶת-פָּנָי: ס (יד) וַיִּשְׁלַח דָּוִד מְלָאכִים אֶל-אִישׁ-בִּשְׁת בֶּן-שְׂאוּל לֵאמֹר תִּנְה אֶת-אֲשֵׁתִי אֶת-מִיכָל אֲשֶׁר אֲרָשְׁתִּי לִי בְמֵאָה עֶרְלוֹת פְּלִשְׁתִּים: (טו) וַיִּשְׁלַח אִישׁ בִּשְׁת וַיִּקְחָהּ מֵעַם אִישׁ מֵעַם פְּלִשְׁתִּיאֵל בֶּן-לוֹשׁ לִישׁ:

11. שמואל ב פרק ו, יג-כג

(יג) וַיְהִי כִי צָעְדוּ נְשָׂאֵי אַרְוֹן-ה' שֹׁשֶׁה צָעֲדִים וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא: (יד) וַדָּוִד מְכַרְכֵּר בְּכָל-עַז לְפָנָי ה' וַדָּוִד חָגַר אֶפֹּד בָּד: (טו) וַדָּוִד וְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲלִים אֶת-אַרְוֹן ה' בַּתְּרוּעָה וּבִקְוֹל שׁוֹפָר: (טז) וְהָיָה אַרְוֹן ה' בָּא עִיר דָּוִד וּמִיכָל בֶּת-שְׂאוּל נִשְׁקָפָהּ בַּעַד הַחֲלוֹן וַתִּרְא אֶת-הַמֶּלֶךְ דָּוִד מִפְּנֵי וּמְכַרְכֵּר לְפָנָי ה' וַתִּבְזֵ לוֹ בְּלִבָּהּ: (יז) וַיָּבֵאוּ אֶת-אַרְוֹן ה' וַיִּצְגּוּ אֹתוֹ בְּמִקוֹמוֹ בְּתוֹךְ הָאֵהָל אֲשֶׁר נָטָה־לוֹ דָּוִד וַיַּעַל דָּוִד עֲלוֹת לְפָנָי ה' וּשְׁלָמִים: (יח) וַיִּכַּל דָּוִד מִהַעֲלוֹת הָעוֹלָה וְהַשְּׁלָמִים וַיִּבְרַךְ אֶת-הָעָם בְּשֵׁם ה' צְבָאוֹת: (יט) וַיַּחֲלֵק לְכָל-הָעָם לְכָל-הַמּוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד-אִשָּׁה לְאִישׁ חֲלֵת לֶחֶם אַחַת

וְאֶשְׁפָּר אַחַד וְאֶשְׁיֶשֶׁה אַחַת וַיִּלֶּךְ כָּל־הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ: (כ) וַיֵּשֶׁב דָּוִד לְבִרְךָ אֶת־בֵּיתוֹ וַיֵּצֵא מִיֶּכֶל בֵּת־שָׂאוּל לְקִרְאֵת דָּוִד וַתֹּאמֶר מִה־נִּכְבַּד הַיּוֹם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִגְלָה הַיּוֹם לְעֵינַי אֲמֵהוּת עַבְדִּי כִּהְגִּלּוֹת נִגְלּוֹת אַחַד הָרִקִּים: (כא) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־מִיכָל לִפְנֵי ה' אֲשֶׁר בְּחַר־בִּי מֵאֲבִיךָ וּמִכָּל־בֵּיתוֹ לְצֹאת אֶתִּי נֶגִיד עַל־עַם ה' עַל־יִשְׂרָאֵל וְשִׁחַקְתִּי לִפְנֵי ה': (כב) וּנְקַלְתִּי עוֹד מִזֹּאת וְהֵייתִי שָׁפֵל בְּעֵינַי וְעַם־הָאֲמֵהוּת אֲשֶׁר אֲמַרְתַּ עִמָּם אֶכְבְּדָה: (כג) וּלְמִיכָל בֵּת־שָׂאוּל לֹא־הָיָה לָהּ יֶלֶד עַד יוֹם מוֹתָהּ: פ

12. שמואל א פרק טז, י-יג

(י) וַיַּעֲבֹר יִשִׁי שְׁבַעַת בָּנָיו לִפְנֵי שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־יִשִׁי לֹא־בָחַר ה' בְּאַלְהֵי: (יא) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־יִשִׁי הֲתַמּוּ הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שָׂאֵר הַקְּטָן וְהִנֵּה רָעָה בְּצִאֵן וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־יִשִׁי שְׁלַח וְקָחְנוּ כִּי לֹא־נִסָּב עַד־בָּאוּ פֹה: (יב) וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאוּהוּ וְהוּא אֲדַמּוּנִי עַם־יִפֶּה עֵינַיִם וְטוֹב רָאִי פ וַיֹּאמֶר ה' קוּם מִשְׁחָהוּ כִּי־זֶה הוּא: (יג) וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת־קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמָּשַׁח אֹתוֹ בְּקֶרֶב אַחִיו וַתִּצְלַח רוּחַ־ה' אֶל־דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וּמַעֲלָה וַיִּקַּם שְׁמוּאֵל וַיִּלֶּךְ הַרְמָתָה: ס

13. שמואל א פרק יז, מא-מב

(מא) וַיִּלָּךְ הַפְּלִשְׁתִּי הַלֵּךְ וְקָרַב אֶל־דָּוִד וְהָאִישׁ נִשְׂא הַצֶּנֶה לִפְנָיו: (מב) וַיַּבֵּט הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּרְאֶה אֶת־דָּוִד וַיַּבְּזֵהוּ כִּי־הָיָה נָעַר וְאֲדַמּוּנִי עַם־יִפֶּה מִרְאָה:

14. מדרש תנאים לדברים פרק א

כיון שבא אל יישי העביר לפניו אליאב וראה אותו בחור התחיל משבחו ואומר אך נגד ה' משיחו אמר לו הקדוש ברוך הוא לא כך אמרת אנכי הראה אל תביט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו העביר לפני כולן והוא אומר לו לא בחר ה' באלה לבסוף ויאמר שמואל אל יישי התמו הנערים ויאמר עוד שאר הקטן וכי קטן היה והלא אלי הוא הקטן שני (דה"י א' ב' ט"ו) אצם הששי דוד השביעי ולמה נקרא קטן שהיה מאוס בעיני אביו מפני שכשהיה קטן היה מתנבא ואומר עתיד אני להחריב את מקומות פלשתים ולהרוג מהו אדם גדול ושמו גלית ועתיד אני לבנות בית המקדש מה עשה בו אביו הניחו לרעות את הצאן אמר לו שמואל שלחה וקחנו: וישלח ויביאהו והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב רואי התחיל שמואל מזלזל בו מיד קצף עליו הקדוש ברוך הוא ואמר לו קום משחחו כי זה הוא קום בגערה אמר לו קום מלפניו משיחי עומד ואתה יושב וכשמלך מהוא אומר (תהלי קי"ח כ"ב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה:

15. זוהר כרך ג (דברים) פרשת ואתחנן דף רסב עמוד ב

א"ר יהודה כתיב ביה בדוד (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי, מאי טעמא אדמוני משום דחולקא דעדביה גרמא ליה, אדמוני דינא ודאי, עם יפה עינים דינא ברחמי כמה דכתיב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, א"ר יצחק חסדי דוד באתריה אוקימנא אלא והוא אדמוני כדאמרן, עם יפה עינים אלן אבהתא, ת"י ירושלם וציון דינא ורחמי ואף על פי כן כתיב (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון וכתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר נשבע קודשא בריך הוא שלא יכנס בירושלם של מעלה וכו',

16. פסיקתא זוטרתא (לקח טוב) בראשית פרשת וישלח פרק לו סימן מה

(מה) למושבותם בארץ אחוזתם הוא עשו. הוא רשע מתחלתו ועד סופו: אבי אדום. הוא אדום ומאכלו אדום, וגבוריו אדומים, וארצו אדומה, ועתיד הקדוש ברוך הוא שנקרא צח ואדום, ליפרע ממנו בלבוש אדום, על ידי משיח בן דוד, שנקרא אדמוני עם יפה עינים:

17. דברי הימים א פרק כח פסוק ג

וְהָאֲלֹהִים אָמַר לִי לֹא־תִבְנֶה בַּיִת לְשִׁמִּי כִּי אִישׁ מִלְחָמוֹת אֶתָּה וְדַמִּים שִׁפְכָתָ:

18. בראשית רבה (וילנא) פרשת תולדות פרשה סג סימן ח

אדמוני, אמר רבי אבא בר כהנא כאלו שופך דמים, וכיון שראה שמואל את דוד אדמוני דכתיב (שמואל א טז) וישלח ויביאהו והוא אדמוני נתיירא ואמר אף זה שופך דמים כעשו, אמר לו הקדוש ברוך הוא עם יפה עינים, עשו מדעת עצמו הוא הורג אבל זה מדעת סנהדרין הוא הורג,

19. דרשות ר"י אבן שועיב פרשת אמור

ויעקב גם כן בענין הסולם לא עמד לנו, כדדרשו חכמים ז"ל. והנה במרכבה אברהם מימין ויצחק משמאל ויעקב קן האמצעי מכריע בנתיים, ולכן בשמו וא"ו ואלקי יעקב ונולד תאום לענין נכבד. ועוד יש רגל רביעי והוא דוד, והוא בכלל יעקב המותאם, ולכן דוד אדמוני עם יפה עינים, והנה הם ד' והנה הם ג', ולפעמים מזכיר דוד ד' כתות ולפעמים שלש וכולל בית הלוי בבית אהרן, כי השמאל בכלל הימין, דכתיב שמאלו תחת לראשי. ועיקר זה באותיות השם, כי הה"א כפולה והשם ג' אותיות שהם עיקר הארבע, כי הה"א הראשונה חכמת אלקי' והאחרונה חכמת שלמה ושניהם כאחד, כל זה נרמז באלו הכתובים שהתחלנו.

20. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף יט עמוד ב

תניא, אמרו לו לרבי יהודה: נשים הראויות לו מבית המלך. ומאי נינהו - מירב ומיכל. שאלו תלמידיו את רבי יוסי: היאך נשא דוד שתי אחיות בחייהן? - אמר להן: מיכל אחר מיתת מירב נשאה. רבי יהושע בן קרחה אומר: קידושי טעות היו לו במירב, שנאמר תנה את אשתי את מיכל אשר ארסתי לי במאה ערלות פלשתים. מאי תלמודא? - אמר רב פפא: מיכל אשתי, ולא מירב אשתי. מאי קידושי טעות? דכתיב: והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול וגוי. אזל קטליה. אמר לו: מלוה אית לך גבאי, והמקדש במלוה - אינה מקודשת. אזל יהבה לעדריאל, דכתיב, ויהי בעת תת את מירב בת שאול לדוד וגוי. אמר ליה: אי בעית דאתן לך מיכל - זיל אייתי לי מאה ערלות פלשתים. אזל אייתי ליה. אמר ליה: מלוה ופרוטה אית לך גבאי. שאול סבר: מלוה ופרוטה - דעתיה אמלוה, ודוד סבר: מלוה ופרוטה - דעתיה אפרוטה. ואיבעית אימא: דכולי עלמא מלוה ופרוטה דעתיה אפרוטה, שאול סבר: לא חזו ולא מידי, ודוד סבר: חזו לכלבי ושוגרי. ורבי יוסי, האי, תנה את אשתי את מיכל, מאי דריש ביה? רבי יוסי לטעמיה, דתניא: רבי יוסי היה דורש מקראות מעורבין, כתיב ויקח המלך את שני בני רצפה בת איה אשר ילדה לשאול את אדמני ואת מפיבשת ואת חמשת בני מיכל אשר ילדה לעדריאל המחלתי וגוי. וכי לעדריאל נתנה? והלא לפלטי בן ליש נתנה! דכתיב ושאול נתן את מיכל בתו אשת דוד לפלטי בן ליש וגוי! אלא: מקיש קידושי מירב לעדריאל לקידושי מיכל לפלטי, מה קידושי מיכל לפלטי בעבירה - אף קידושי מירב לעדריאל בעבירה. ורבי יהושע בן קרחה נמי, הכתיב את חמשת בני מיכל בת שאול. אמר לך רבי יהושע: וכי מיכל ילדה? והלא מירב ילדה! מירב ילדה ומיכל גידלה, לפיכך נקראו על שמה. ללמדך שכל המגדל יתום בתוך ביתו - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.